

Rapport från verkligheten?

Det är något speciellt med lukten av fröpåsar; den där lite sötaktigt kryddiga aromen som sprider sig när man radar upp de små papperspåsarerna – som så ofta har en benägenhet att bli alltför många – på köksbordet och försöker planera hur man ska ha det. Man upphör aldrig riktigt att fascineras över att de där små grynen inom sig bär hela livets gåta; att de vet vad de ska bli även utan att tjuvtitta på fröpåsen...

Som människa, i vår komplexa tillvaro, är det lätt att känna sig avundsjuk på växterna till synes enkla livsvillkor. Fast kanske har de det inte så enkelt ändå, med ständig konkurrens med grannarna om ljus och näring, stress att hinna få frukterna klara för frosten och så den där värken från jordlopporna som gnager på rötterna. Som förening kan man också känna både med- och motgångar. Två steg fram och ett tillbaka går vår tragikomiska naturvårdsdans. Det gäller att hålla drömmen levande och inte låta uppgiften kännas för övermäktig.

Under senare år har föreningens verksamhet i hög grad inriktats mot arbetet med Dalafloran. Detta arbete känns oerhört viktigt och det var ingen slump att det första numret av Trollius pryddes av devisen ”mot en ny Dalaflorea!” Samtidigt kan det ibland kännas som att uppgiften är så tung att man frestas att vända i farstun. Det är då vi måste påminna oss om att varje enskild liten notering har ett värde. Bre ut kartan framför dig och tillåt dig att drömma. Kanske kan det vara lite rikare i nederkanten av den där långa sluttningen? Kanske kan det finnas något spännande i botten av den där gamla täkten? Vi måste få fart på rapporteringen av enstaka fynd igen. Visst har du väl sett en del spännande saker under de senaste åren? Tänk efter och tala sedan om för oss. Vi väntar på att få höra dina berättelser om allt det spännande som väntar där ute! Självt insåg jag nyss att de där konstiga sakerna med flikiga blad, som kommit upp där jag tagit bort lite av gräsmattan, måste vara bolmört. Den måste jag rapportera!

Staffan